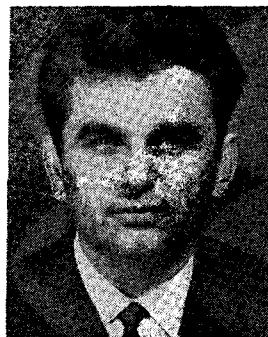

Úgy gondolom...

Kedves Olvasóink!

Úgy gondolom, hogy amíg Ember az ember, egy új év kezdetén, mindig lesz ok az öröme és a köszöntésre. Lesz még akkor is, ha gondok között őrlődünk.

Tanú erre az idő!

Volt, amikor semmi másnak, csak az életben maradásnak örülhettünk. És örültünk!

Volt, amikor csak önmagunkban köszönthettünk másokat.

És köszöntöttünk!

Hol vagyunk ettől?

Ha ma, számításba vesszük, hogy embert megillető joggal minek örülhetünk — bizonyosan van, annyi, amennyi a gondunk.

Talán, több is.

Ha pedig azt keressük, hogy '86 kezdetén kiket és mit köszönthetünk, bizonyosan van annyi méltó, mint amennyi a méltatlan. Talán több is.

Egyesületi életünkben eredményes, sikeres évet és öt évet zártunk. Tudom, hogy számos erőfeszítésünk — eddig — még visszhangot sem hozott, nemhogy a siker visszatápláló jó ízét-erejét.

Akkor is!

Nekünk, szakértőknek egyetlen igaz kincsünk lehet: lelkiismeretünk nyugalma!

Az, hogy mindent megtettünk a jobbjért.

Egyesületi életünk jövőjéhez újabb biztatást is kaptunk:

Együtt a postásokkal! Bizom, hogy ketten, együtt, többek leszünk, mint amilyenek ketten, külön voltunk.

És hiszem, hogy ez igaz, akkor is, ha egyesületi életünkre gondolok, ha folyóiratunkra, ha az elektronizációra, ha a távközlési hálózatra, ha barátságunkra, ha feladatainkra, stb.

Egyesületünk erkölcsi értéke- ereje is nagyot nőtt az elmúlt években. Reméljük, folytatjuk, együtt Szövetségünkkel! Együtt sem lesz könnyű!

Új évet és új ötétet kezdünk.

Ebből az alkalomból, egy gondolattal szeretném köszönteni minden kedves Olvasónkat:

DOLGOZZ, TANULJ ÉS
VÁRJ HITTEL,
MÍG A BOLDOGSÁG, VAGY A BÖLCSESSÉG
HOZZÁD ÉR!

Dr. Tófalvi Gyula
főszerkesztő